

เรารักคุณ
รักชาติโลก
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษจากบอนสายนานาชาติ

เพียงฝันนี้ ศรีสุวรรณ

นวนิยายรักข้ามภพชาติ
สัญญาในกาลเก่าที่ร้อยรัดจิตวิญญาณ
ของเขาและเธอ ให้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง

คั่นสนีย์ zionzany

๒

หนังสือเล่มนี้ จัดสรรงานแปลจาก
เรารักคุณ รักโลก

เพียงฝันนี้ ศรีสุวรรณ

นวนิยายรักข้ามภพชาติ
สัญญาในกาลเวลาที่ร้อยรัศมีศิวัญญาณ
ของเงาและเธอ ให้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง

ต้นฉบับชื่อ zionzany

๒

เพียงฝันนี้ ศรีสุวรรณ เล่ม ๒

โดย : ศันสนีย์ zionzany

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-93720-2-8

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๖๔

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ศันสนีย์.

เพียงฝันนี้ ศรีสุวรรณ เล่ม 2.-- กรุงเทพฯ : สีน้า, 2564. 330 หน้า

1. นวนิยายไทย 1. ชื่อเรื่อง 895.913

ISBN 978-616-93720-2-8

พิมพ์ที่

บริษัท จรัลสนิทวงศ์การพิมพ์ จำกัด

233 ซอยเพชรเกษม 102/2

แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค

กทม. 10160 โทร.0-2809-2281-3

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สิน้า

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

ราคา ๓๒๐ บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการที่ปรึกษา
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
กองบรรณาธิการ
พิสูจน์อักษร
พิสูจน์อักษร
รูปเล่ม
ออกแบบปก

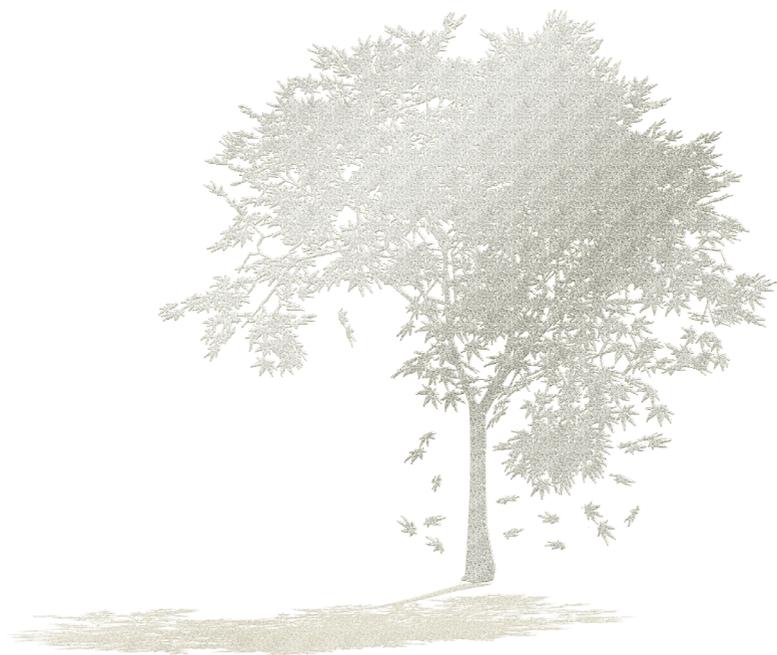
วิฑิต ไสยนิตย์
ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์
ธนพร ภูนวงค์
สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์
รัชยา ศรศิลป์
สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์
สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์
อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

สารบัญ

บทที่ ๒๕ เวลา	๑
บทที่ ๒๖ ทอमान	๑๕
บทที่ ๒๗ ฝี่เสื่อสมุทร	๒๗
บทที่ ๒๘ แม่มด	๓๗
บทที่ ๒๙ อังกูหรา	๔๗
บทที่ ๓๐ ตัดสินใจ	๕๙
บทที่ ๓๑ เงือก	๗๓
บทที่ ๓๒ เจตนา	๘๗
บทที่ ๓๓ เพทุบายะ	๑๐๑
บทที่ ๓๔ สัญญา	๑๑๗
บทที่ ๓๕ ผู้ศึก	๑๓๑
บทที่ ๓๖ โหยหา	๑๔๕
บทที่ ๓๗ สือ	๑๕๙
บทที่ ๓๘ ตลกดไป	๑๗๑
บทที่ ๓๙ ลิ่นสุด	๑๘๓
บทที่ ๔๐ เหตุผล	๑๙๕
บทที่ ๔๑ หย่า	๒๑๑
บทที่ ๔๒ สัญญาณ	๒๒๕
บทที่ ๔๓ อาสัญ	๒๓๙
บทที่ ๔๔ ผากฝั่ง	๒๕๕
บทที่ ๔๕ สถานน	๒๗๑
บทที่ ๔๖ วัลีก	๒๘๕
บทที่ ๔๗ จดจำ	๒๙๙
บทที่ ๔๘ ความสุข	๓๑๓

เพียงฝันนี้
ศรีสุพรรณ

บทที่ ๒๕

เวลา

วันหยุดรอบนี้ของสิริกัญญาเต็มไปด้วยสีสัน เมื่อเพื่อนสนิทสองคนคือชนิษฐาและซุติมา ชักชวนกันแวะมาเยี่ยมเยือนถึงบ้าน เธอมองดูอาหารสารพัดชนิดที่วางเรียงรายอยู่เต็มโต๊ะอย่างมีความสุข สนุกสนานกับการรับประทานกันไปพลาง พูดคุยหยอกล้อกันไปพลาง ทำเหมือนเมื่อครั้งวันวานที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะอันเรอแรงรื่นชื่นบาน และความทรงจำแห่งมิตรภาพอันแสนสดใส

กาลเวลาช่างผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมือนเพียงแค่ว่าพรึบตาจากพวกเด็กสาวชื่อไสไร้เดียงสา พวกเธอก็กลายเป็นผู้ใหญ่ที่เรียนรู้และเข้าใจโลกมากขึ้น บางคนเข้าสู่การแต่งงานมีชีวิตครอบครัว ในขณะที่บางคนก็ได้ก้าวหน้าพัฒนามาเป็นแม่คนตามลำดับ

สิริกัญญาเอาแต่ยิ้ม ในขณะที่ชนิษฐาเลื่อนจานใส่ส้มตำมาตรงหน้า ก่อนจะยื่นคะยอให้เธอทานอาหารซึ่งมีส่วนผสมหลักคือพริก ซึ่งแทบกลืนเป็นเนื้อเดียวไปกับเส้นมะละกอดับ อาหารจานเด็ดสำแดงอานุภาพแห่งความเผ็ด ถึงขนาดคนทั้งสามนั่งน้ำหนูน้าตาไหลกันถ้วนหน้า

เธอทั้งดื่มกิน ทั้งหัวเราะให้กับเรื่องตลกของเพื่อนเสียมากมาย อาจเพราะล่องรู้ถึงบางอย่างในอนาคตอันใกล้ จึงขอดักดวงความสุขที่ได้รับในตอนนั้นให้เต็มที่เสียก่อน

“ฉันท้อมแล้วนะ”

สิริกัญญาเป็นฝ่ายเริ่มต้น ในตอนที่ตนรู้สึกถึงเวลาอันเหมาะสมที่จะรับฟัง

“พร้อมอะไรจ๊ะ”

ชุตติมาแกล้งทำไขสือ ทั้งในมือยังถือกรอบรูปซึ่งมีภาพถ่ายคู่กันของ
เจ้าของบ้าน จัดวางไว้ตรงห้องรับแขก

“ก็..พร้อมที่จะฟัง อะไรก็ตามที่ทำให้พวกแกสองคน ดันดันมา
จนถึงที่นี่”

“ไม่มีอะไร คิดถึงนะก็เลยแวะมาหา” คุณแม่ลูกสองวางกรอบรูป
นั้นลงอย่างเบามือ

“..เหอ.. พวกแกคิดว่า ฉันไม่รู้จริง ๆ หรือว่า มันต้องมีอะไร”

ชนิษฐาขยับตัวอย่างอึดอัดบนโซฟา เหลือบมองหน้าชุตติมาผู้สมรู้
ร่วมคิดในสถานการณ์นี้ เพื่อนทั้งสองคนพยักหน้าให้แกกันดังต้องการสื่อ
ความนัย ก่อนชุตติมาจะเดินไปจูงมือเจ้าของบ้านให้มานั่งลงบนโซฟาตัว
ใหญ่ด้วยกัน

สิริกัญญาถูกจับให้นั่งอยู่ตรงกลาง ขนาบข้างด้วยเพื่อนรักทั้งซ้าย
ขวา แล้วมือของชนิษฐาก็เอื้อมมาวางทาบบนหลังมือของเธอ เพื่อนสาว
ผู้มีนิสัยโผงผางเริ่มต้นด้วยคำถามนำทาง แล้วจึงค่อยเจาะลึกลงในประเด็น
ที่ตนต้องการบอกกล่าวทีหลัง

“กัญญา ตอนนี้ แกมีความสุขดีไหม”

หญิงสาวพยักหน้าเล็กน้อยให้กับคำถามนั้นแทนการตอบ สูดลม
หายใจเข้า เตรียมตัวเองให้พร้อมรับคำพูดที่จะติดตามมาหลังจากนี้

“ไม่อ้อมค้อมนะ ฉันขอถามตรง ๆ แกกับเขาคืนดีกันหรือยัง แล้ว
จะยังอยู่ด้วยกันต่อไปไหม”

ถามจบ ชนิษฐาก็เอาแต่จ้องหน้า ในขณะที่สิริกัญญานิ่งงันไปกับ
คำถามดังกล่าว ก่อนสิ้นศรัทธาประจักษ์

“บอกตามตรงนะ นิด ฉันอยากหย่า ยิ่งเขาทำเหมือนไม่มีอะไร ฉัน
ก็ยิ่งแน่ใจว่า เรื่องนอกใจมันยังเกิดขึ้นอยู่ และทุกครั้งที่คิดแบบนั้น พวกแก
รู้ไหม แผลในใจของฉัน มันไม่เคยหายเจ็บเลย..”

สิริกัญญาพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่นเครือ รู้สึกเหมือนมีก้อน
จุกอยู่ที่ลำคอ ทำให้หายใจลำบาก

“ที่ฉันถาม.. ก็เพราะอยากแน่ใจว่า แก่เข้มแข็งพอที่จะรับฟัง และ
ฉันสองคนอยากให้แกรู้ว่า เรารักและหวังดีกับแกจริง ๆ ไม่ได้มาเพื่อพูด
เพราะอยากทำลายชีวิตของเพื่อนหรือใคร” ขนิษฐาเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนัก
แน่น มั่นคงในเจตนาของตน

“เรื่อง ผู้หญิง ..ใช่ไหม” สิริกัญญาถามเสียงแผ่ว ดวงตาเริ่มเรือ่แดง
ด้วยแรงอารมณ์จากข้างใน

“มันมากกว่านั้นอีก กัญญา สัญญาก่อนนะ ว่าแกจะไม่ตอกชกตัว
หรือ โวยวาย”

ซุติมาดึงมือเพื่อนเอาไปจับไว้แน่นดังต้องการให้กำลังใจ รอจนอีก
ฝ่ายพยักหน้าให้คำมั่นสัญญา ขนิษฐาถึงกัล้าที่จะเปิดปากบอกเล่าเรื่อง
ราวซึ่งเก็บงำเอาไว้

“อาทิตย์ก่อน ยัยซุไปเจอสามีแก่ที่โรงพยาบาล เขา เอ้อ เขาพาผู้
หญิงคนหนึ่งไปหาหมอ”

เปลือกตาของสิริกัญญาปิดลงอย่างปวดร้าว เมื่อพอจะคาดเดา
ได้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนี้

“หมออะไร”

“หมอ เอ้อ หมอสูท ชูมันไปเป็นเพื่อนยัยลิฝากท้องที่นั่น”

ขนิษฐาหยุดคำพูดของตัวเองลงแค่นั้น เมื่อเห็นธารน้ำตาไหลบ่าลง
มาอย่างไม่ขาดสาย สิริกัญญาร้องไห้เสียบ ๆ อย่างพยายามสะกดกั้นเสียง
ไม่ให้หลุดรอดออกไป โดยมีเพื่อนทั้งสองคอยเฝ้าลูบหน้าหลัง ปลอดภัย
อยู่อย่างนั้นเป็นนานสองนาน

ทั้งที่คิดว่าใจมันเจ็บจนด้านชา ทั้งที่บอกกับตัวเองว่าไม่รู้สึกรอะไร
แต่พอมาถึงวินาทีนี้ ความเข้มแข็งทั้งหมดที่มีกลับพังทลาย เมื่อได้ยินว่า
สามีกำลังจะมีลูกกับใครอีกคน ไม่ใช่กับตน คนที่เขาเพิ่งออกปากอยากมี

ถูกด้วยหนักหนา เมื่อไม่นานมานี้เอง

ความเสียใจพุ่งขึ้นถึงขีดสุด เธออาจจะลุกขึ้นมาทำอะไรเหมือนคนขาดสติไปแล้วก็ได้ ถ้าไม่ติดตรงถูกโอบกอดเอาไว้จนแน่นด้วยวงแขนของเพื่อนรักทั้งสอง

“กัญ ! ฟังนะ บางที พวกฉันอาจจะเข้าใจผิดไปเองก็ได้ แกลองดูรูปพวกนี้ก่อนก็แล้วกัน เพื่อบางทีแกอาจจะรู้จักสองคนนี้”

ชุติมาริบเปิดภาพที่บันทึกไว้ในโทรศัพท์ แล้วยื่นมันมาตรงหน้าเพียงแค่มองผ่านม่านน้ำตา สิริกัญญาก็จดจำหญิงชราที่ปรากฏตัวอยู่ในภาพเหล่านั้นได้ทันที

“แกรู้จักใครไหม”

สิริกัญญาพยักหน้า ขึ้นนิ้วอันสั้นไปยังภาพหญิงชรา ด้วยหัวใจที่แตกสลาย

“คนนี้.. เป็นแม่บ้าน เป็นคนเก่าแก่ที่บ้านใหญ่.. บ้านพ่อแม่ของเธอ”

คำยืนยันแจ่มชัดในความหมายของรูปแอบถ่ายเหล่านั้น การที่มีตัวบุคคลผู้ใกล้ชิดสนิทสนมกับวิชายคุณปรากฏในภาพ ย่อมเป็นพยานได้อย่างดีถึงการกระทำในที่ลับ พานทำให้คิดไปได้ว่า ทางบ้านของสามีเองนั้นก็คงได้รับทราบเรื่องนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หัวใจบีบตั้งขาดอากาศหายใจ เจ็บปวดเจียนตายกับบาดแผลในใจที่ยังไม่ปิดสนิท รสชาติของการถูกรทรยศหักหลังคล้ายดั่งคมมีดที่กรีดไปทั่วทั้งร่าง ทำนบแห่งความเข้มแข็งพังทลาย สิริกัญญารู้สึกเหมือนตัวเองไม่เหลืออะไร แม้แต่ความภาคภูมิใจและศักดิ์ศรีของตน

ทนอยู่ในสภาพนี้ต่อไปไม่ไหว ขอเป็นฝ่ายยอมแพ้พ่าย ดีกว่าถูกความทรमानฆ่าให้ตายทั้งเป็น เหมือนอย่างเช่นที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้

“กัญ ! แกจะไปไหน”

ทั้งขนิษฐาและชุตติมาร้องถามเป็นเสียงเดียวกัน เมื่อเห็นเธอทำท่า
จะลุกขึ้นไปจากตรงนั้น

“เก็บกระเป๋า..”

“ไม่ได้ ! แกจะยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น กัญญ์”

สิริกัญญามองดูมือที่เอื้อมมาจุกครั้ง พร้อมกับมองดูสีหน้าและแวว
ตาจริงจังของขนิษฐา ด้วยความไม่เข้าใจ

“ทำไม..”

“ถ้าแกไปตอนนี้ อย่างดีมันก็แค่แยกกันอยู่ชั่วคราว สิ่งที่แกจะได้
คือ แค่หลบไปพักใจ ฟังฉันให้ดีๆ กัญญ์ ตอนนั้นแกต้องนั่งเข้าไว้ เก็บหลัก
ฐานให้ได้มากที่สุด แล้วพียงหย่าซะ”

“หย่า..”

“ใช่ หย่าขาดจากกันถาวร ตัดเยื่อไม่ให้เหลือใย ถ้าผู้ชายมันไม่
ยอมหย่าให้ มันก็มีแต่ต้องทำแบบนี้เท่านั้น พียงหย่าเลย กัญญ์ พวกฉันจะ
อยู่ข้าง ๆ และคอยช่วยแกเอง”

ขนิษฐาพูดด้วยความเด็ดเดี่ยวหนักแน่นตามนิสัย ในขณะที่ชุตติมา
มอบสัมผัสนแห่งการปลอบโยนด้วยอ้อมกอด เพื่อถ่ายทอดความรักและ
กำลังใจที่เพื่อนพึงมีให้แก่กัน

“ฉันรู้.. ว่ามันเจ็บมากแค่ไหน แต่ทุกอย่างจะต้องผ่านไปให้ได้ กัญญ์..
แกเป็นคนที่เข้มแข็งที่สุดในบรรดาพวกเราทุกคน แกเป็นคนที่ล้มแล้วลุก
ได้ไววก่อนคนอื่นเสมอ นึกถึงตอนจักรพันธ์ลี่ ตอนนั้นแกยังผ่านมาได้ แต่
ตอนนี้อดทนให้มากกว่าตอนนั้น ทนอีกไม่เท่าไรหรอก กัญญ์ แกทำได้อยู่
แล้ว ฉันรู้..”

ชุตติมาปลอบเสียงสั่น ด้วยรู้สึกสงสารเพื่อนจับใจ คุณแม่ลูกสอง
ส่งยิ้ม พลังยกมือขึ้นช่วยเช็ดน้ำตาบนใบหน้าให้แห้งหาย มันเหมือน
เมื่อวานนี้เองที่พวกเขาเคยนั่งกอดคอกันร้องไห้ เคยปรับทุกข์กันไปตาม
ประสาวัยรุ่นมีปัญหาหัวใจมาด้วยกัน

เพราะคำพูดเหล่านั้นช่วยเรียกสติให้คืนกลับมา สิริกัญญาสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วผ่อนออกมายาว ๆ อย่างที่ตนมักจะทำในยามต้องการปรับสภาวะอารมณ์และจิตใจ ในเมื่อเธอตัดสินใจเลือกแล้วที่จะเลิกา จะเร็วหรือช้าก็คงไม่แตกต่างกันสักเท่าไร

อย่างน้อย.. เธอก็ไม่ได้ตื่นนอนอยู่เพียงลำพัง ในเมื่อรอบข้างยังมีหลายคนที่ยังพร้อมยื่นมือเข้ามา สิริกัญญายิ้มทั้งน้ำตา มองดูใบหน้าของเหล่าเพื่อนแท้ที่ยังคงอยู่เคียงข้างกันเสมอ มิตรภาพที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนหรือทิ้งร้างห่างหายไปไหน ความรักของเพื่อนอาจเป็นรองแค่ความรักของหญิงชาย ทว่ามันกลับมีความหมายและทรงคุณค่ามากขึ้นตามวันเวลา

มือของเธอยื่นออกไปกุมมือของเพื่อนไว้คนละข้าง ดั่งคนตาบอดต้องการคนนำทางในเส้นทางอันแสนมืดมน สิริกัญญาพูดออกมาจากส่วนลึกสุดของจิตใจ บางสิ่งบางอย่างในตัวกำลังแตกหักและสูญสลาย รู้สึกราวกับจมอยู่ในน้ำอันแสนเย็นเฉียบทั้งตัว

“..อยู่ข้าง ๆ ฉันนะ..”

ทั้งชุดิมาและชินสุฐาต่างพยักหน้า คนหนึ่งยิ้มรับทั้งมีน้ำคอดตา ส่วนอีกคนซึ่งออกตัวแรงกว่าอย่างชินสุฐา กลับกลายเป็นคนหลังน้ำตาออกมา ด้วยความสงสารเพื่อนมากกว่าใคร

หลังเพื่อนทั้งสองใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับเธอจนมืดค่ำ สิริกัญญาก็ออกปากไล่ทั้งคูให้กลับไป โดยให้คำยืนยันหนักแน่นว่าตนสามารถอยู่คนเดียวได้ แม้ยังคงหลงเหลือร่องรอยแห่งความเศร้าเสียใจ แต่เธอก็คิดว่าสามารถกลบซ่อนมันเอาไว้ได้ แม้ต้องบังคับจิตใจหรือหลอกตัวเองให้เข้มแข็งขึ้นมาให้ได้ เธอก็จำเป็นที่จะต้องทำ

ในเมื่อวิชายคุณยังสามารถทำตัวเป็นปกติ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้ เธอก็ควรทำตามแบบอย่างซึ่งเรียนรู้อมาจากตัวเขา เลิกทुरนทुरายหรือร้องไห้ฟูมฟายอยู่แต่กับเงา นับต่อไปจากนี้ トラบที่

ยังไม่ได้ในสองสิ่งที่ต้องการคือ อิสรภาพและใบหย่า สิริกัญญาจะยอมทนสวมหน้ากากภรรยาผู้ซื่อใส ทำเหมือนไม่รู้เห็นความสกปรกใด ๆ ที่กำลังแปรเปลี่ยนชีวิตของตน

ไฟในบ้านเปิดสว่าง ทว่าในความรู้สึกกลับเหมือนทั้งโลกมืดดับไป สิริกัญญารู้ตัวเองดีว่า คืบนี้ทั้งคืบคงไม่อาจขมตาให้หลับลงได้ ไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าการถูกคนที่เรารักนอกใจ เพราะมันทำลายทั้งความไว้น้ำใจ รวมถึงสิ่งดีอันใดที่เคยทำร่วมกันมาให้หายไปได้ ภายในชั่วพริบตาเดียว

เธอเดินขึ้นบันไดไปอย่างช้า ๆ ยกมือขึ้นลูบไปตามลวดลายวอลเปเปอร์ติดผนัง ซึ่งตนเป็นคนเลือกเองด้วยความชื่นชอบ เอื้อมือแตะกรอกรูปแต่งงานขนาดใหญ่ที่ติดไว้ตรงชานพักบันได อีกไม่นาน เธอก็จะต้องเป็นฝ่ายออกจากบ้านหลังนี้ไป ชาวของอย่างอื่นยังทำลายหรือจ่ายแจกให้คนอื่นนำไปใช้ต่อได้ แต่รูปภาพแห่งความทรงจำเหล่านี้.. ควรทำอย่างไรกับมันถึงจะดี

มันเป็นคำถามที่ตัวเธอตอนนี้ไม่สามารถตอบได้ วิชาคุณหรือตนจะเลือกเก็บเอาไว้หรือทิ้งไป ก็คงต้องรอให้ความรู้สึกในวันข้างหน้าเป็นตัวช่วยตัดสินใจอีกที

อาจเป็นโชคดีที่คืบนี้ สามที่เธอใช้ร่วมกับคนอื่นจะไม่กลับบ้าน วิชาคุณติดภารกิจหน้าที่การงาน ต้องเดินทางไปต่างประเทศเป็นเวลาหลายวัน ซึ่งนั่นคงมีเวลามากพอให้เธอได้สงบจิตสงบใจและปรับตัว

สิริกัญญานั่งลงคุกคู้อยู่กับพื้นข้างเตียง เอนตัวซบลงไปกับที่นอนอย่างอ่อนล้า หัวสมองว่างเปล่าไปหมดจนไม่อยากแม้แต่จะขยับตัวเคลื่อนไหว แต่ถึงกระนั้น สิ่งหนึ่งซึ่งสายตาอันเหม่อลอยมองออกไปเห็นในระยะใกล้ คือหนังสือเล่มหนึ่งที่ตนยังอ่านไม่จบ และถูกวางเอาไว้บนโต๊ะข้างเตียง

“ดีเนอะ แคเป่าปีก็สามารบปีบให้นางยักษ์ขาดใจตายได้ แถมยังไปมีเมียใหม่อีกสักกี่คนก็ได้ ไม่โหดร้ายเกินไปหน่อยเหรออ พระอภัยมณีไม่รู้รู้สึกอะไรเลยหรือใจ ที่ผู้หญิงคนหนึ่งต้องมาตายเพราะรักท่าน”

เธอพูดกับรูปหน้าปาก ภาพวาดของพระอภัยมณียังคงนั่งหลับตา เป่าปี เหมือนไม่ได้รู้สึกรู้สมอะไรกับคำพูดของตน สิริกัญญาเอื้อมหยิบหนังสือลงมาวางไว้บนตัก ใช้ปลายนิ้วทาบบวางลงบนภาพของนางผีเสื้อสมุทร ด้วยรู้สึกเห็นใจในชะตากรรมอันโหดร้ายเดียวกันที่ต้องประสบ

พระอภัยมณีใช้เสียงปีฆ่านางยักษ์ให้ตาย สามีของเธอก็ใช้การนอกใจฆ่าเธอให้ตายทั้งเป็นอยู่เช่นกัน

..*ไม่ยุติธรรมเลย..*

ในห้องนอนอันโอโถงกว้างขวาง มีร่างของผู้หญิงคนหนึ่งนั่งกอดหนังสือไว้แนบอก พร้อมกับหลังรินน้ำตาแห่งความเศร้าเสียใจ สิริกัญญารู้ตัวดีว่า ในตอนนี้ไม่มีอะไรที่ตนสามารถทำได้ นอกจากร้องไห้ออกมาเสียให้พอ หรือร้องจนกว่าจะสาแก่ใจตนเอง เพราะหลังผ่านพ้นคืนนี้ไป เร็วแรงทั้งหมดรวมถึงพลังใจจะมีไว้ เพื่อต่อสู้แย่งชิงในสิ่งซึ่งควรเป็นของเธอกลับคืนมา

ไม่รู้ว่า เวลาไหลผ่านไปนานเท่าไร สุดท้ายหญิงสาวก็ผลอหลับไปทั้งในสภาพอย่างนั้น หนังสือเล่มหนาเปิดออกอ้า เผยให้เห็นกระดาษบางหน้ามีร่องรอยเปียกชื้นจากหยดน้ำตา อาจเป็นเรื่องดีกว่าที่ในตอนนี้ สิริกัญญาไม่ได้หวนคืนกลับไปยังสถานที่ในความฝัน เพราะเวลานี้ ความจริงและความฝันถูกตัดขาดออกจากกัน ด้วยแรงปรารถนาของตัวเธอเอง

ผ่านมาหลายวันแล้วที่สิริกัญญาไม่ได้ฝันถึงสิ่งใด ทุกคำคืนผ่านพ้นไป มองเห็นแต่เพียงความมืดดำของด้านหลังเปลือกตา เมื่อกระแสแห่งความคิดถูกควบคุมให้สงบนิ่งได้ สมองและร่างกายจึงได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ ที่หญิงสาวนอนหลับและตื่นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกว่างเปล่าในทุกวัน

ส่วนสีหน้าคล้ายคนหมองเศร้าที่เคยปรากฏขึ้นบนใบหน้า จนหลายคนเอ่ยปากทนายทักนั้น ค่อยเลือนรางจางหายไปพร้อมกับสาเหตุที่ตัวเธอค้นหาเท่าใดก็ไม่มีทางพบเจอ

ธนูพงษ์ผั่งกศิริระขึ้นลง สนุกสนานไปกับเสียงเพลงจากวงดนตรี ซึ่งกำลังทำการแสดงเพื่อให้ความบันเทิงแก่ลูกค้า เวลานี้ เขากำลังนั่งดื่มกินอยู่ในสวนอาหารชานเมืองแห่งหนึ่ง ที่มีบรรยากาศสบายชวนผ่อนคลาย บนโต๊ะเน้นขนาดไปด้วยอาหารแนะนำของทางร้านจัดวางเรียงราย ทั้งที่จำนวนลูกค้าทั้งโต๊ะมีกันเพียงแค่สามคนเท่านั้น

ชายหนุ่มมองดูเจ้าภาพกระเป่าหนัก ผู้กำลังก้มหน้าพิมพ์ข้อความส่งงานลูกน้องผ่านทางโทรศัพท์ ดินแยะหน้าขึ้นพ่นลมออกจากปากเป็นบางครั้ง แสดงสีหน้าเคร่งเครียดปนหนักใจ ก้ม ๆ เงย ๆ อยู่อย่างนั้นพักใหญ่ ก่อนกดปิดหน้าจอโทรศัพท์ให้มืดดับลง แล้วคว้าแก้วเหล้ายกขึ้นดื่มเหมือนกระหาย

ธนูพงษ์คดียิ้มขึ้นบนใบหน้า ดินดูเปลี่ยนแปลงไป นับตั้งแต่วันที่อีกฝ่ายเริ่มเรียกตนด้วยชื่อของวิเชียร เขาบรรยายออกมาไม่ถูกว่า ความรู้สึกแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นเวลามองหน้าเพื่อน มันคือความรู้สึกอะไร เขาบอกตัวเองได้แค่ว่า รู้สึกเหมือนตัวเองมีความเป็นห่วงเป็นใยอีกฝ่ายมากขึ้น ทั้งกังวลเหมือนกลัวเพื่อนทำเรื่องราวบางอย่างที่ไม่ควรทำขึ้นมา ทั้งที่ตัวเองก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า มันเป็นเรื่องอะไร

มีวันนี้ผู้มาด้วยกันกับดิน ส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้กับเพื่อนใหม่ เวลานี้ เพื่อนสนิทอีกคนของสิริกัญญาตั้งหน้าตั้งหน้าทานทุกอย่าง โดยปราศจากท่าทางเกรงใจหรือเหนียมอาย ระหว่างเธอกับคุณดินไม่ได้มีความสัมพันธ์อันใดมากไปกว่า ตัวแทนขายอสังหาริมทรัพย์กับลูกค้ารายใหญ่ มาพักหลังนี่เองที่ตนรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายชักมีลัทธิลึกลับในหลายวันก่อน เธอยังแปลกใจไม่หายที่สิริกัญญาโทรมาพูดคุยเรื่องคุณดินให้ฟัง

..ร้ายกาจเหมือนกันนะ คุณดีน เดียวนี้ก้าวหน้าถึงขั้นไปนั่งกินข้าวคนเดียวถึงที่เดียว.. มีวันที่ลอบพิจารณาถูกคำห่มผู้ซึ่งนั่งอยู่ข้างกัน พลังครุ่นคิดบางอย่างอยู่คนเดียวในใจ

ธนูพงษ์คอยบริการเติมเครื่องดื่ม ทั้งคอยช่วยเหลือจนอาหารอำนวยความสะดวกให้แก่อีกฝ่าย มีวันที่ตอบรับน้ำใจไมตรีที่ได้รับ ด้วยการชวนพูดคุยพร้อมทั้งตักอาหารเข้าปากเรื่อย ๆ ไม่มีหยุด

“กินเก่งเหมือนกันนะครับ คุณมิน”

ธนูพงษ์เย้ยหยอก หายสงสัยแล้วว่า ทำไมเพื่อนของตนถึงสั่งอาหารมามากมายเยอะเยาะนัก

“แหม คุณพงษ์ อายก็อดสิคะ มีอาหารน่ากินวางอยู่ตรงหน้า จะให้เอาแต่นั่งดมกลิ่น ทั้งที่อยากกินใจแทบขาด แบบนั้นมันไม่ใช่สไตล์มินเลยนะคะ”

“หายากนะครับแบบนี้ ผู้หญิงที่ผมเคยเจอ มีทั้งแบบสั่งอาหารมาแล้วเอานั่งเขี่ยเล่น กับแบบสั่งมาซะหลายอย่างสุดท้ายก็กินแค่นิดเดียว ผมเสียตายอาหารที่ต้องทิ้งไปมากเลยตอนนั้น”

“ถ้ากินไม่หมด เหลือเยอะก็ขอหอกลับสิคะ มินทำบ่อยจะตาย อย่าไปแคร์ใครคะ ถ้าเราเป็นคนจ่าย เราก็ควรกินให้คุ้มค่าเงินคะ”

มีวันที่พูดพร้อมทั้งหัวเราะชอบใจ ขณะที่คู่สนทนาแสดงความชื่นชมด้วยการยกนิ้วหัวแม่มือให้แก่ตน หน้าจอโทรศัพท์มือถือซึ่งวางไว้บนโต๊ะสว่างวาบขึ้นมา แสดงถึงมีสายเรียกเข้า ตอนที่หญิงสาวกำลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

สาบานได้ว่า ธนูพงษ์มองไปเห็นดินพยายามใช้สายตาแหล่มองรายชื่อบนหน้าจอ ด้วยสีหน้าของคนที่มีความหวัง

“เดี๋ยว.. มินขอตัวไปคุยโทรศัพท์สักครู่คะ ตรงนี้เสียงมันดัง ฟังไม่ค่อยได้ยินนะคะ”

มิรันตีบอกกล่าวแก่นุรุขทั้งสอง ก่อนลุกเดินลับหายไปทางลาน
จอดรถซึ่งอยู่ด้านข้างสวนอาหาร

ณุพงษ์หันมาหาเพื่อนทันที เมื่อไม่มีบุคคลที่สามอยู่ด้วยในที่ตรง
นั้น

“รอใครอยู่รีเปล่าครับ คุณดิน”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

ดินปฏิเสธ พลังยกแก้วเหล้าผสมบางเบาขึ้นจิบ ขณะที่ณุพงษ์
ชะงอกหน้าเข้าไปใกล้อีกฝ่าย

“โกหกให้ถูกคนหน่อยนะ เพื่อนฉันอาจไม่ฉลาดเท่าไรแต่ก็ไม่ได้โง่
หรือกลัวอะไร”

“ไม่มีอะไร พงษ์ ฉันชวนนายมานั่งกินข้าว ฟังเพลงเฉย ๆ รีแลคซ์
ไป สงสัยอะไรวะ”

“เออ.. ยังดี อย่างน้อยวันนี้ก็ไม่เรียกฉันเป็นวิเชียร”

ประโยคดังกล่าวทำให้อีกฝ่ายหัวเราะออกมา ดินกล่าววาวจา
ได้ตอบอย่างคนใจเย็น

“ไม่เรียกแล้วละ เพราะนายยังจำอะไรไม่ได้”

“ไต่ดิน ! พุดแบบนี้อีกแล้ว ชนลูกนะเว้ย” ณุพงษ์ส่งเสียงประทุ้ง
กิ่งโวยวาย

“ล้อเล่นน่า เอ้า ชนแก้วหน่อย”

ต่างคนต่างชนแก้ว ฉลองให้กับโมงยามสังสรรค์หลังเสร็จสิ้นหน้าที่
การงาน การรวมตัวในวันนี้เกิดขึ้นจากดินกับมิรันตีขับรถพากันไปดูที่ดิน
ผืนหนึ่งแถวชานเมือง เพื่อประกอบการตัดสินใจซื้อในภายหลัง ตอนชาก
ลับ ดินเห็นว่าเป็นเส้นทางผ่านที่ทำงานของณุพงษ์ เลยเกิดการนัดแนะ
หาเหตุดื่มเหล้าเคล้าเสียงเพลงกันเสียหน่อย

ที่ไม่เลือกกลับหรือพับหุหุ เพราะดินรู้ว่า คนติดดินอย่าง ธนุพงษ์คงไม่ยอมไปในที่แบบนั้น ไม่มีใครชอบความรู้สึกแปลกแยก หรือ ถูกสิ่งแวดล้อมกดดันให้ตัวเองต้องดูแตกต่าง ดินเป็นคนฉลาด เขาสามารถปรับเปลี่ยนบทบาทไปตามสถานการณ์อันเหมาะสมได้อยู่เสมอ

โดยปกติแล้ว เขาก็ทำดีกับทุกคน แต่สิ่งที่ดีที่สุดจะให้แค่กับบางคน เท่านั้น และเพื่อนรักตรงหน้านี้ก็เป็นหนึ่งในบรรดาคนสำคัญ ไม่ว่าอีกฝ่าย จะสามารถระลึกถึงอดีตชาติ หรือตัวตนของการเป็นวิเชียรได้หรือไม่ก็ตาม ที่

วิเชียรพี่ใหญ่.. วิเชียรคนที่คอยติดตามดูแลเขาเมื่อครั้งเป็นโมรา แม้ไม่สามารถระลึกหรือรู้ฟื้นความทรงจำทั้งหมดขึ้นมาได้ แต่ดินก็พอใจ และยินดีที่จะยอมรับถึงการมีอยู่ของส่วนเสี้ยวที่ตนเรียกว่า ‘จิตวิญญาณ ของโมรา’ ภายในตัวของเขา

การตื่นขึ้นเพื่อตระหนักรู้ถึงตัวตนที่เคยเป็นมา หรือสิ่งที่ใครต่อใคร เรียกว่า ‘การระลึกชาติ’ ไม่ได้ทำให้ตัวตนดั้งเดิมของดินถูกสวมทับ หรือถูก ครอบงำด้วยความเป็นโมรา เพียงแต่ความทรงจำที่ถูกฟื้นฟูขึ้นมา ได้ทำให้ เขารับรู้และเข้าถึงความรู้สึกนึกคิดของโมรา ทำให้เข้าใจและยอมรับภาวะ ที่กำลังเกิดขึ้นกับตนในตอนนี้

ถ้าसानนอยู่ที่นี่ด้วยอีกคน ..ก็คงจะดี

“ปกติ นายไปไหนมาไหนกับคุณมินบ่อยหรือ เห็นคุณสนิทกันดิเนะ”

ธนุพงษ์ถ่ายถอดความสงสัยออกมาเป็นคำถาม

“ก็บ่อยอยู่ ฉันเป็นลูกค้าของบริษัทเขา และอีกอย่าง..” ดินหยุด ยิ้มนิด ก่อนพูดต่อ “..ฉันชอบเพื่อนของเขา”

“อ้าว แล้วสาวในฝันล่ะ นายเอาไปไว้ไหน”

“ก็..คนเดียวกัน”

คำตอบที่ได้รับทำให้อีกฝ่ายถึงกับตบมือลงบนโต๊ะเสียงดัง ธนุพงษ์ แสดงออกเหมือนคนที่ความเข้าใจเพิ่งถูกไขให้กระจ่าง

“นี่ไง ! ติดหญิงแล้วเก็บเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะ แถมยังมั่วนี้มิดังเอา เรื่องพระอภัยมณีมาหลอนตัวเองอีก โมรง โมราอะไร มีที่ไหนกัน ไอ้คนที่นั่งกินเหล้าอยู่ตรงนี้ มันก็คือนายซัด ๆ”

“คนเดียวกันนั่นแหละ ไม่ว่าจะคนไหน”

“ขอล่ะ เลิกล้อเล่นสักทีเถอะ ไอ้ตีน ฉันไม่ตลกด้วยแล้ว”

ธนูพงษ์ว่าพาลวงยกแก้วของตัวเองขึ้นดื่ม ก่อนเบิกตาก้างเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้

“เดี๋ยวก่อนนะ ! วันก่อนที่โทรคุยกัน นายบอกว่า ผู้หญิงคนที่นายฝันเห็น เขาเป็นคนมีเจ้าของแล้วไม่ใช่หรือไง แล้วซื้อสิริกัญญาเนี่ย ฉันคันดูแล้วนะ มันไม่มีชื่อนี้ในเรื่องพระอภัยมณีเลยด้วยซ้ำ นี่มันก็ชัดเจนแล้วนะ ไม่ว่าจะเส้นทางไหน มันก็เป็นไปไม่ได้ทั้งนั้น เลิกคิดซะเถอะ เพื่อน”

หนุ่มร่างสูงทั้งแจกแจจ ทั้งพูดจาเตือนสติเพื่อนเสียยืดยาว ทว่าก็ได้รับเพียงรอยยิ้มบางเบาตอบกลับมาจากคนตรงหน้า

“มันก็เหมือนกับนิทานปรัมปรา คนที่เล่าหรือแต่งขึ้นมาคนแรก ย่อมมีสิทธิ์กำหนดเรื่องราว นายเองก็เคยพูดไว้ว่า สิ่งที่เรามองหาแต่ไม่เห็น ไม่ได้หมายความว่า มันไม่มีอยู่จริง ไม่ใช่ไร้ง”

“แต่นี้มันไม่ใช่ไง มันเป็นแค่ความเพ้อฝันของนาย เอามาเทียบกันไม่ได้หรอกนะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ฉันรู้ว่า ฉันกำลังทำอะไร”

ท่ามกลางแสงไฟ ดวงหน้าอันกระจ่างใสของคืนกำลังซบรอยยิ้มซี้เล่น ในแบบที่ธนูพงษ์เคยเห็นในวันวาน นานมากแล้วที่เขาไม่ได้เห็นเพื่อนแสดงออกด้วยสีหน้าเช่นนั้น บางที ภาระหน้าที่อันเครียดเคร่งก็อาจมีส่วนทำให้คนเราสติหลุดหรือเกิดขึ้นขึ้นมากก็เป็นได้

ยิ่งเป็นคนที่ไม่โตขึ้นมา พร้อมกับแบกรับความคาดหวังของคนเป็นพ่อแม่ด้วยแล้ว ธนูพงษ์จึงไม่แปลกใจเท่าไรหากเพื่อนของตนคนนี้เกิดอยากจะทำอะไรบ้าบอขึ้นมา เพื่อประชดชีวิต

แต่ต้องไม่ใช่การคิดว่า ตัวเองกลายเป็นคนอื่น ..แบบนี้ !

ในฐานะเพื่อนสนิท เขามีหน้าที่ต้องช่วยหยุดความคิดที่ไม่ถูกต้อง เหล่านั้น

“อย่าเอาตัวเข้าไปยุ่งกับของของคนอื่นเลยนะ เพื่อน เดี่ยวมันจะเป็นเวรกรรมต่อกัน”

ธนูพงษ์พยายามพูดเตือนสติเพื่อน ด้วยคำพูดในแบบฉบับของตน

“ฉันแค่กำลังรอเวลา” อีกฝ่ายยังคงยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มด้วยท่วงท่าสบาย ๆ

“เวลา ? เวลาอะไรของนาย”

“สัญญาบางอย่างก็มีอายุ มีกำหนดเวลาของมัน”

ฝ่ายหนึ่งยังคงพูดเป็นปริศนา ธนูพงษ์ชักสีหน้า นึกอยากเชกศิระชะเพื่อนสักทีให้หายหมั่นไส้

“อย่าพูดให้ฟังได้ไหม ช่วยตอบให้ตรงคำถามด้วย ไอ้ดิน”

“ขอเบรกวไว้ก่อนนะ อ้อ พงษ์ นายอย่าถามอะไรเรื่องนี้ต่อหน้าคุณมินนะ ฉันขอร้อง”

ดินพูดขึ้นด้วยสຸ້มเสียงอันเบา ผู้ชายทั้งสองต่างยุติการสนทนา เมื่อเห็นมิรันตีเดินกลับมาที่โต๊ะ ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดติดกับตอนขาไป

“มีอะไรรีบเล่าครับ คุณมิน สีหน้าไม่ค่อยดีเลย”

เพื่อนใหม่เอ่ยถามพร้อมแสดงความห่วงใย ธนูพงษ์ถามแทนใครอีกคนที่เห็นกำลังขยับปาก ดังต้องการถามในคำถามเดียวกัน แต่ทว่าช้ากว่าตนไปเสียวนานาที

“เพื่อนนะคะ โทรมมาเล่าเรื่องเพื่อนคนหนึ่ง เรามีปัญหานิดหน่อย”

มิรันตีขยับเก้าอี้เตรียมทรุดตัวลงนั่ง ทว่าคำถามจากลูกค้าคนสำคัญ ก็มีอันทำให้เธอต้องชะงักงันไปเสียก่อน

“เรื่องคุณก็รีบเล่าครับ”

“คุณดิน ! นี่ดักฟังโทรศัพท์กันรีบเล่าคะ ทำไมถามเหมือนรู้เลย”

ไม่ได้มีเพียงแค่มิตรวันที่แสดงอาการตกใจ แม้แต่ธนุพงษ์เองก็ยังคงตกใจกับคำถามของเพื่อน

ทว่าดินยังคงเดินหน้าถามต่อ ด้วยสีหน้าจริงจังผิดธรรมดา

“ผมขอโทษด้วยนะครับที่ทำตัวเสียมารยาท แต่ผมอยากูู้จริง ๆ ว่า มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับคุณกัญญ์”

“เอ่อ มินคิดว่า มินไม่ควรพูดนะคะ มันเป็นเรื่องไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก และมินก็กลัวตัวเองทำเสียเรื่องอีก”

มิตรวันที่พูดอย่างเข็ดขยาด หลังโดนมองเพื่อนรุ่มสวดเสียดายใหญ่จากการกระทำด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในหนก่อน เธอจึงค่อนข้างระมัดระวังตัวมากขึ้น และไม่พยายามเคลื่อนไหวอะไร นอกจากรอให้เพื่อนคนอื่นเป็นฝ่ายเริ่มต้นก่อน แล้วจึงค่อยเล่นตามน้ำไป

ดินลุกขึ้นยืน ก่อนขยับเลื่อนเก้าอี้ให้อีกฝ่าย มีทางเดียวที่เขาจะได้ในสิ่งที่ต้องการ นั่นคือ สร้างความไว้วางใจในฐนะของคนที่มีสิ่งหนึ่งร่วมกัน ซึ่งนั่นก็คือ ความเป็นเพื่อนของสิริกัญญ์

“ได้โปรด พูดมาเถอะครับ ผมเองตอนนี้ก็เป็นเพื่อนของคุณกัญญ์แล้วถ้ามันมีอะไรที่ผมช่วยได้ แต่ผมไม่มีโอกาสรู้และไม่ได้ทำมัน ผมคงจะรู้สึกแย่มาก ๆ เลยละครับ”

เพราะอีกฝ่ายเผยสีหน้าท่าทางซึ่งแสดงออกถึงความห่วงใย ประกอบกับความสนิทสนมส่วนตัวที่มีในระดับหนึ่ง จึงทำให้มิตรนตียอมเปิดปากในท้ายที่สุด แม้ไม่ได้พูดลงลึกถึงรายละเอียดซึ่งได้ยินได้ฟังมาจากขนิษฐาทางโทรศัพท์ แต่ดูเหมือนคนตรงหน้ากลับสามารถต่อเติมความเข้าใจได้เอง ราวกับมองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“...ถ้ายังงี้ คุณมินก็ลองเสนอไปทางเพื่อน ๆ คุณะครับ ระหว่างนี้ ถ้าต้องการคำปรึกษาหรือตัวแทนเพื่อดำเนินการทางด้านกฎหมาย ทางผมเองก็พอจะมีทนายเก่ง ๆ แนะนำให้ได้ อยู่เหมือนกัน...”

หลังสนทนาเรื่องนี้กันอยู่พักใหญ่ มิรันตีจึงค่อยพยักหน้ารับคำ
ของดินด้วยสีหน้าที่แลดูผ่อนคลาย ในขณะที่ข้างใต้โต๊ะ เท้าของธนูพงษ์
ยื่นออกไปเตะถูกรองเท้าของคนตรงหน้า ใช้สายตาดูมองเพื่อนผู้ซึ่งกำลัง
เล่นอากายถวายตัว ถึงขนาดกระโจนเข้าไปข้องเกี่ยวในเรื่องของคนอื่น

แต่.. ธนูพงษ์คั่นปาก นี้ก็อยากขยับปากต่อว่า แต่ติดตรงมีสุขภาพ
สตรีนั่งอยู่ด้วย

คนถูกสะกิดด้วยเท้า หันกลับมามองเพื่อนของตนด้วยสีหน้าสดใส
แววตาของชายหนุ่มเปล่งประกาย ดูคล้ายกำลังชื่นชมยินดีกับข่าวสารที่ได้รับ

ดินขยับริมฝีปาก สร้างถ้อยคำซึ่งไม่ถูกทำให้เกิดขึ้นด้วยเสียง ซึ่ง
มีเพียงสายตาคู่เดียวของธนูพงษ์เท่านั้นที่สามารถมองเห็นและถอดความ
ออกมาได้

“..ถึงเวลาแล้ว..”

บทที่ ๒๖

ทรมาน

ห้องฟ้ายังคงมืดสนิท ตอนที่ศรีสุวรรณลุกขึ้นจากที่หลับนอน ซึ่งเป็นเพียงเสื่อผืนเก่า ท่ามกลางแสงอันมืดสลัวในกระท่อมหลังเล็กของคนเฝ้าสวน เด็กหนุ่มได้ยินเสียงกรนแข่งกันระหว่างวิเชียรและโมรา พอหันมองไปทางหนึ่งจึงได้เห็นเงาร่างของसानน นอนตะแคงหันหลังให้แก่คนทั้งหมด พวกพราหมณ์ทั้งสามต่างอยู่ในอาการหลับใหล ด้วยเหน็ดเหนื่อยจากการถูกใช้แรงงานให้ทำสวนมาตลอดทั้งวัน

เด็กหนุ่มพาตัวเองออกจากกระท่อมด้วยผีเท้าอันเบา เขาเดินผ่านร่างของสองตายายซึ่งนอนเฝ้าอยู่ด้านนอกกระเบื้อง ก่อนพาตัวเองเดินไปตามทางถนนภายในเขตสวนหลวงแห่งนั้น สองข้างทางเต็มไปด้วยพฤษชาตินานาพันธุ์ บ้างก็ส่งกลิ่นหอมขจรขยายในช่วงเวลาแห่งราตรีกาล

คงเพราะคุ้นชินกับการทำงานหนัก ร่างกายของเขาจึงไม่ได้มีอาการเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามากเท่าคนอื่น ตั้งแต่ล่องเข้าสู่เมืองมัจฉาศรีสุวรรณก็แทบไม่ค่อยปรินาปากพูดอันใด ได้แต่คอยทำตามการชี้แนะของพวกพราหมณ์ หวังเผื่อได้พบเบาะแสหรือข่าวคราวของพระเชษฐาจากใครสักคนที่นี่

เวลาผ่านผันมาเป็นอาทิตย์ นับตั้งแต่แยกกับนางสิริกัญญา เด็กหนุ่มเพิ่งตระหนักว่า มีความรู้สึกอย่างอื่นแอบแฝงอยู่เหนือกว่า ความวิตกทุกขร้อนถึงสวัสดิภาพของพี่ชาย มันเป็นความรู้สึกที่ตนไม่สามารถสลัดให้หลุดพ้นไป ความเศร้าเสียใจขยายตัวคับแน่นหัวใจ รู้สึกราวกับตนได้ทำผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ ที่ตัดสินใจทิ้งใครคนหนึ่งเอาไว้ข้างหลังให้อยู่ตามลำพัง

ปานนี้ นางสิริกัญญาจะเป็นเช่นไร ได้กินอ้มหลับนอนเป็นปกติสุข ดีหรือไม่ หรือหากนางเกิดหุุดหายใจ จะมีผู้ใดหรือไม่ที่เข้าช่วยแก้ไขได้ทันการ

ยิ่งคิดก็ยิ่งเป็นทุกข์ ในหัวอกระหมดั่งกลัดหนอง ลำพังพี่ชายหายสาบสูญไป ยิ่งพออาศัยพราหมณ์อ่านดวงชะตาเพื่อทำนายให้ได้ว่า แต่พอเป็นเรื่องของสตรีผู้นั้นแล้ว กลับไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถบอกกล่าวให้เขาสบายใจได้ว่า นางสิริกัญญายังคงอยู่ดี

แว่วเสียงคนเดินเหยียบใบไม้กรอบแกรบอยู่ด้านหลัง ศรีสุวรรณ เหลียวหันกลับไปมองจึงได้เห็นเงาตะคุ่มของร่างคนกำลังเดินตรงเข้ามาหาตน เมื่อเข้ามาใกล้จึงค่อยแลเห็นเป็นसानนนั้นเอง

“ไยตื่นแต่เช้านัก ยังมีดอยู่เลย น้องศรี”

พราหมณ์หนุ่มหน้ามนถามทั้งปิดปากหาวหอด ทั้งम्मสีน้ำตาล ยาวและรูปร่างสันทัด ทำให้เขาแลดูกระเดียดไปทางรูปงาม มากกว่าหล่อ เหลาเหมือนเช่นพราหมณ์คนอื่น

“ข้าฝันไม่ดี ช่มตานอนต่อไม่ไหว”

“ฝันถึงพระอภัยมณีฤา”

“หาได้ใช่ไม่ ข้าฝันเห็นนางสิริกัญญา” ดวงตาของเด็กหนุ่มเลี้ยง หลบจากสายตาของคนตรงหน้า หันมองฝ่าความมืดไปทางหนึ่ง พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสดงความกังวล “ในฝัน ข้าเห็นนางรำให้ หลังน้ำตาด้วย ความเสียอกเสียใจ ข้าทำอันใดมิได้ นอกจากมองดูอยู่ห่าง ๆ”

คำบอกเล่าเริ่มทำให้พราหมณ์หนุ่มเกิดความแน่ใจ สิ่งที่सानนคนฉลาดเคยคาดการณเ้าไว้ บัดนี้ มันจะเป็นจริงหรือไม่ คงต้องลองสืบค้นเอาจากเจ้าตัว

सानนตัดสินใจลองเอ่ยถามตามตรง อย่างไม่อ้อมค้อม

“ขอพี่ถามเจ้าดูสักคำ เจ้ารักนาง เหมือนอย่างพี่ชายหรือไม่กันแล้ว น้องศรี”

คำถามตั้งขึ้นท่ามกลางความเจียบสงบของยามรุ่งสาง ศรีสุวรรณดูคล้ายไม่ตกใจต่อคำถามนั้น ทว่าในทางกลับกัน ปราบกฎร่องรอยของความสับสนระคนไม่แน่ใจ แผ่ขยายอยู่บนดวงหน้าอันแสนคมเข้ม

“เหตุใดจึงถามข้าเยี่ยงนี้เล่า พี่सानน ข้าเพียงแต่กังวลห่วงใยในทุกข์สุขของนาง ตามประสาคนเคยดูแลกันมาเพียงนั้น”

“แค่ห่วงใยเองฤฯ” สานนทวนคำของอีกฝ่าย ภาพตอนที่อีกฝ่ายเข้าตรวจดูอาการนางผู้หลับไหลด้วยความห่วงใย ยังตรึงตราอยู่ในความทรงจำของตน

เป็นไปได้หรือที่คนเราจะแสดงออกด้วยกิริยาท่าทางเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่คนที่มีจิตคิดปฏิพัทธ์จำต้องห่วงใยถึงเพียงนั้นไหม สำหรับนางสิริภักฎญา สานนไม่อาจจับสังเกตหรือมองเห็นว่า นางแสดงท่าทีหรือมีเชื้อใยให้แก่ผู้ใด แต่สำหรับภักฎณีสผู้สูญหาย กับน้องชายผู้ซึ่งอยู่ต่อหน้าตนขณะนี้ สานนค่อนข้างมั่นใจ พี่น้องสองชายต้องมีใจให้แก่หญิงผู้นั้นเป็นแน่

“ข้าจักคิดเป็นอื่นใดได้ ข้ากับพี่ชายช่วยกันดูแลนาง เหมือนเห็นเป็นญาติคนหนึ่ง”

“แค่นั้นเองฤฯ”

ศรีสุวรรณไม่สู้เอย่เอื้อนคำใด แสดงกิริยาเพียงพยักหน้ารับแค่นั้น มีเพียงสานนที่พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไร หากแต่ในยามนี้ ไม่ใช่เวลามัวมาซักใช้ไฉ่เลี้ยงเรื่องรักใคร่ เมื่อคนทั้งสี่ถูกชักนำเข้าสู่ปัญหาใหญ่โตถึงขนาดคอขาดบาดตาย ซึ่งคือสงครามรบพุ่งระหว่างสองนครระหว่างเมืองชวาและเมืองรมจักรที่กำลังจะอุบัติขึ้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

สานนพรหามณ์หนุ่มนี้ถึงเรื่องราวแต่หนหลัง เมื่อครั้งเรือสำเภากลของพวกตน แล่นออกติดตามหาพระภักฎณีสไปตามเกาะแก่งต่าง ๆ จนกระทั่งมาถึงบริเวณปากน้ำของเมืองรมจักร มีป้อมปราการและกองทหารจัดตั้งขึ้นเป็นหน้าด่าน คอยตรวจตราบรรดาเรือน้อยใหญ่ที่จะเข้าออกอาณาจักรแห่งนี้

โมราเป็นผู้เสนอความคิดในการเหยียบย่างเข้าฝั่งแผ่นดิน อาจเป็น ด้วยเจ้าตัวเองนั้นเริ่มอ่อนล้ากับการเฝ้าบังคับควบคุมเรือ อีกทั้งคงเบื่อผืน น้ำเค็มอันแสนกว้างใหญ่เต็มทน ดังนั้น สถานนจึงเอาเครื่องนุ่งห่มของตนให้ศรีสุวรรณผลัดเปลี่ยน ปลอมแปลงตนเป็นเพศพราหมณ์ เมื่อล่องเข้าสู่ด่านก็จัดการเผาเรือกลทิ้งเพื่อไม่ให้หลงเหลือเป็นหลักฐาน ก่อนทำที่เจรจากับนายด่านว่า พวกตนเป็นพราหมณ์สี่พี่น้องออกเดินทางเสาะแสวงหาพิทยาและยารักษาโรค แต่ต้องมาโชคร้ายเกิดเรืออัปปางลงที่นี้กันเสียก่อน

นายด่านหรืออีกข้างดีใจหาย ให้ความเมตตากรุณาแก่พวกตน แม้กระทั่งพาเข้าเที่ยวชมตัวเมืองให้เป็นที่เบิกบานสำราญใจ มีเพียงพราหมณ์น้องเล็กคนเดียวในกลุ่มที่เดินดูม ไม่พูดไม่จา ทำหน้าตาเคร่งเครียดอยู่ไม่หาย คนทั้งสี่คงได้พักผ่อนให้เป็นที่ผ่อนคลาย ถ้าไม่เกิดเรื่องนางกระฉงสาวใช้ในวังหลวงก่อเรื่องอื้อฉาว โดยแอบอ้างว่าศรีสุวรรณเป็นผู้รัก เรื่องราวจึงลุกลามใหญ่โตจนกลายเป็นคดีความขึ้นมากันเสียก่อน

สุดท้าย พวกเขาก็ต้องพากันระเห็จไปอยู่ในเขตสวนหลวง ถูกส่งไปใช้แรงงานทำสวนภายใต้การควบคุมดูแลของสองผู้เฒ่าตายาย ในที่แรก โมราและวิเชียรต่างตั้งท่าโวยวาย ทว่าसानนก็รีบชี้แจงแถลงไข โดยยกเอาคำบอกกล่าวสุดท้ายของนางสิริกัญญาขึ้นมาเป็นข้ออ้าง นั่นจึงพอทำให้สหายทั้งสองสงบลงได้ และยอมร่วมมือทำตามสานนอย่างไม่มีใครเต็มใจนัก ในท้ายที่สุด

ราชธิดาของเมืองนี้ มีนางในทำหน้าที่เป็นพระพี่เลี้ยงอยู่สี่คน พวกนางซึ่งได้ยินกิตติศัพท์เรื่องรูปร่างหน้าตาของศรีสุวรรณ ต่างพากันแวะเวียนมาคอยเที่ยวไล่เที่ยวซื้อ บางเวลาก็ถือสารับกับข้าวเอามาฝากด้วยจิตคิดเสนาหา ทั้งสัมผัสลูกไม้ขมหวานต่างพากันหอบหิ้วมา ดังต้องการปรนเปรอให้พวกพราหมณ์ทั้งสี่เกิดความหลงใหล เพื่อให้ผู้ภักดีรักใคร่กับหญิงชาววังแห่งเมืองมัจฉานี้

सानนยังคงไล่ตามภาพในความทรงจำของตน เห็นเจ้าโมราอ้อม
แย้มหน้าบานแล้วก็ให้นึกหม่นได้ ก่อนหน้านี้ เพื่อนเกลอยังแสดงอาการ
ห่วงหาอาลัยถึงนางสิริกัญญาเสียมากมาย แต่พอมาวันนี้กลับเรงว่า
ทำตัวราวต้นกล้าเจอฝน ส่วนวิเชียรนั้นเห็นมีไม้ตรีตอบรับไปตามประสา
คงเหลือเพียงตนที่วางเฉยด้วยไม้นึกนำพา กับพราหมณ์น้องเล็กผู้มีใบหน้า
บึ้งตึงตลอดเวลา ด้วยยังเครียดซึ้งกับเรื่องนางกระจงอยู่ไม่หาย

ดูเหมือนเด็กหนุ่มตรงหน้าจะเริ่มปลง และคลายกังวลลงในเรื่อง
พี่ชาย ทว่าสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายยังคงแสดงออกถึงความทุกข์ใจ อาจเป็น
ด้วยเรื่องอื่นอย่างเช่นว่า ต้องตัดใจทิ้งใครบางคนไว้ข้างหลังเพื่อจากมา

หากมีคั่นช่องสักบานจะนำมาให้สอง เมื่อศรีสุวรรณจะได้มองเห็น
ว่า ใบหน้าในยามนี้ของตน ฉายชัดถึงความกังวลห่วงใยที่มีต่อนางผู้นั้นสัก
แค่ไหน

सानนลอบอ้อมในหน้าอย่างมุ่มมาด ด้วยได้ยินเหล่านางพระพี่เลี้ยง
บอกกล่าวเล่าเรื่องสำคัญ เมื่อตอนเย็นวานนั้น พวกนางสนทนากันเรื่อง
จะเชิญชวนพระธิดามาเที่ยวชมสวน เพื่อหาเก็บดอกไม้นำไปกรองเป็น
มาลัย พราหมณ์หนุ่มหน้ามนจึงมีความปรารถนาอย่างมาก ที่จะได้เฝ้ารอ
ดูเหตุการณ์ซึ่งอาจอุบัติขึ้นภายในวันนี้

ถึงคราว พระโอรสแห่งกรุงรัตนาก็ได้ประสบพบพัทตร์กับราชธิดา
แห่งเมืองรมจักร ทั้งสองพระองค์จะบังเกิดความรักต่อกัน เป็นไปตามคำ
ทำนายทายทักหรือไม่ โมราได้แต่เฝ้าคิดเวียนวนอยู่ในใจ นึกอยากให้ดวง
สุริยันขึ้นผ่านชั้นฟ้าเสียที จะได้ไม่ต้องอดรอนทนรอคอยนาน

สองบุรุษในชุดพราหมณ์สีน้ำตาลเปลือกไม้ เดินนำกันไปจนถึง
สระโกศุม ซึ่งเป็นสระน้ำตามธรรมชาติขนาดใหญ่ ด้านหนึ่งของริมสระมี
ทำน้ำเล็ก ๆ สำหรับขนถ่ายน้ำไว้รดพืชพันธุ์ ศรีสุวรรณเดินไปจนสุดปลาย
แผ่นไม้ ก่อนย่อตัวลงนั่ง ใช้มือจุ่มลงไปใต้ผิวน้ำอันแสนเย็น มองเห็นเพียง
เงาที่พราเลือนของตนสะท้อนอยู่บนพื้นผิวน้ำ

ทุกเช้า เขาเคยตื่นขึ้นมาอาบน้ำใส่ไว้เต็มโถง เข้าป่าหาตัดกิ่งข่อยเตรียมเผื่อไว้ให้ใครคนหนึ่งใช้สีฟัน แม้เป็นเพียงชั่วระยะเวลาไม่กี่วัน ทว่าศรีสุวรรณกลับรู้สึกว่ เรื่องเล็กน้อยเหล่านั้นสร้างความคิดคำนึงให้หววนหา มากเพียงใด ทั้งรู้สึกโหวง ๆ อยู่ข้างใน เมื่อรู้ว่จากนี้และต่อไป ตนคงไม่มีโอกาสได้ทำอะไรให้กับนางสิริกัญญาอีกแล้ว

ยังจดจำได้ทั้งหมด ทั้งสีหน้าในยามหลับ รอยยิ้มแห่งความดีใจ น้ำตาที่เคยหลังไหล แม้กระทั่งสัมผัสแห่งอ้อมกอดในตอนที่ต้องจากลา

..หากนางเป็นสายลมแห่งโชคชะตา นางก็คงได้พัดพาเอาความสุขออกไปจากใจข้า จนหมดสิ้นแล้วในยามนี้..

เด็กหนุ่มใช้มือข้อนน้ำเย็นจัดขึ้นล้างใบหน้า มองเห็นแสงแรกของอรุณเบิกขึ้นตรงปลายฟ้า เหล่าสกุณาเริ่มส่งเสียงสำเนียงข้องสัญญาณของวันใหม่เริ่มต้นขึ้นอีกวัน โดยไม่มีพี่ชายและนางผู้นั้นร่วมอยู่ด้วยกันกับตนอีกแล้ว

ตอนที่สานนและศรีสุวรรณเริ่มต้นบ้วนปาก ขำระล้างใบหน้า พรหมณ์หนุ่มอีกสองนายก็ตามมาสมทบด้วยหน้าตาอันบูดบึ้ง โมราไม่พูดไม่จา สลัดผ้าถุงออกเหลือเพียงผ้าผืนน้อยติดกาย ก่อนโดดผลงลงน้ำหายไปราวกับมัจฉา สานนหันไปหาวิเชียร ผู้ถือทั้งธนูและกระบองของศรีสุวรรณติดตัวมา สอบถามได้ความว่ ทั้งสองถูกคู่ต่ายายปลุกด้วยเสียงเอ็ดตะโรก่นด่า เลยทำให้ไม่สู้สบอารมณ์กันตั้งแต่เข้าตู่

“เมื่อใด จักได้พ้นไปจากที่แห่งนี้เสียที ทรมาน ทรกรรมซ้ำยิ่งนัก”

วิเชียรบ่นอย่างหัวเสีย ก่อนโยนอาวุธคู่กายคืนให้แก่เจ้าของ

ศรีสุวรรณรับเอากระบองเหล็กมาถือไว้อยู่กับตัว ศาสดราซึ่งหลอขึ้นจากโลหะผสมเนื้อดี มีน้ำหนักพอเหมาะแก่การเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะเป็นการขยับปัดปาย หรือร้ายรำท่าทางก็สามารถทำได้ตามแต่ใจ ความ

ยาวของมันเพียงสามศอก น้อยกว่ากระบองของทศปาโมกข์ผู้สอนสิ่งวิชา
อยู่หนึ่งศอก

ผิวสัมผัสของเนื้อโลหะเรียบลื่นให้ความรู้สึกเย็น แผลงเร้นด้วยนัยยะ
มุ่งหวังให้ผู้ใช้นั้นรักษาความเยือกเย็น ไม่ใจร้อนผลีผลาม ด้วยไม่ว่าต้องตก
อยู่ในสถานการณ์วิกฤตเพียงใด หัวใจของศาสตร์แห่งเพลงกระบี่กระบอง
คือ ต้องคงรักษาความสุขุมเอาไว้ เพราะการพลาดท่าเปลี่ยงพล้ำในแต่ละ
ครั้ง อาจนำมาซึ่งชีวิตที่ต้องปลิดปลิว

ร่างสูงใหญ่เริ่มต้นออกกำลังอบอุ่นร่างกาย ศรีสุวรรณหมุนหัวไหล่
อย่างช้า ๆ พร้อมกับกวาดสายตามองดูทัศนียภาพรอบด้าน ขึ้นชมความ
สวยสดงดงามของธรรมชาติในยามเช้า

...ถ้าเป็นในยามนี้ เขาคงออกเรือไปในทะเลกว้าง แสวงหาอาหาร
จากแหล่งอันอุดม อาจเป็นปลาขนาดใหญ่สักสองสามตัว ที่จะให้เนื้อเพียง
พอแก่ปากท้องของคนสามคน

กระบองเหล็กในมือกวัดแกว่งซ้ายขวาไปมา กิริยาท่าทางเป็นไป
ด้วยอาการเหม่อลอย

...พี่ชายของตน คงกำลังเตรียมหุงหาอาหาร หรือไม่ก็ออกไปหา
ตัดไม้ทำฟืน ส่วนใครอีกคนก็คงยังนอนหลับสนิทไม่ยอมตื่น ด้วยเหตุข้อ
อ้างสุดวิสัยอย่างเช่นเป็นโรคลม

เคยนึกไม่ชอบใจ เคยนึกตำหนิในความเกียจคร้าน ไม่เอาการ
เอางานของผู้มาพึ่งพิงอาศัย แต่พอมาถึงตอนนี้ ขอเพียงแค่นี้ได้มองเห็น
ร่างนั้นทอดตัวนอนหลับอยู่ต่อหน้า ขอแค่นี้ตื่นขึ้นมามองเห็นกันในทุก
วัน ปรารถนาเพียงแค่นั้น แล้วตนจะไม่ขออะไรมากกว่านี้อีกเลย

ศรีสุวรรณไม่รู้จริง ๆ ว่า.. ความรู้สึกเช่นนี้คือ สิ่งที่เรียกกันว่า 'รัก'
หรือไม่ เพราะถ้าหากใช่ แล้วเหตุใด ตนจึงได้รู้สึกทรมานในใจมากถึงเพียงนี้

ปีก!

เสียงลูกธนูของวิเชียรยิงออกไปปักตรึงเข้ากับต้นจำปาใหญ่ ทำให้คนที่อยู่ในภวังค์ได้สติกลับคืนมาสู่ความเป็นจริงตรงหน้า ทั้งเสียงโมราแหวกว่ายน้ำดังแช่ซ่าเข้ามากระทบโสต ยิ่งเป็นสิ่งตอกย้ำว่า บัดนี้ไม่มีบ้านให้เด็กหนุ่มสามารถหวนกลับคืนไป ได้อีกแล้ว

ทั้งไม้และตัวเรือนต่างถูกรื้อถอนออกมาใช้เป็นวัสดุประกอบเกวียนในเวลา นั้น บุรุษทั้งสี่ต่างใช้ทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่สามารถหาได้ช่วยกันต่อเรือกล เพื่อพากันออกติดตามหาพระอภัยมณี ผู้ถูกนางผีเสื้อสมุทรพาตัวหายไปในห้องทะเล

แม้แล่นเรือท่องไปทั่ว เทียบเสาะหาดูแทบทุกเกาะที่ต้องสงสัย แต่ก็ไม่พบแม้แต่หัวเรือหรือเบาะแสอันใด ในขณะที่สามคนเริ่มปรากฏอาการท้อแท้สิ้นหวังหรือวิตกกังวลใจ คงมีसानนเพียงผู้เดียวที่ยังคงรักษาความ สุขุมเอาไว้ได้ ทั้งยังเฝ้าคอยปลุกปลอบให้กำลังใจ แก่คนทั้งหมดอยู่ตลอดเวลา

ลมทะเลพัดแปรปรวนตลอดทั้งวันคืน บางเวลาก็มีพายุโหมกระหน่ำหรือคลื่นยักษ์ถาโถมเข้าใส่ หนึ่งกษัตริย์และสามพราหมณ์ต่างร่วมหัวจมท้าย ผจญภัยมาด้วยกัน จนกระทั่งนาวาล่องมาสู่นครอมรินทร์ในท้ายที่สุด

“อ้ายพวกพราหมณ์สันหลังยาว แอบมาขู่กันอยู่ที่นี่เอง ชะรอยชวนกันคบคิด วางแผนหลบหนีไปจากที่นี่ใช่ไหม อย่าได้หวังไปเลย พวกเอ็ง!”

เสียงตาเฒ่าผู้ทำหน้าที่คอยดูแลสวนหลวง แผลลันมาตามลม ไม่นานนัก ร่างเล็กผอมของชายชราผู้หนึ่งก็โผล่พ้นแนวไม้พุ่มออกมา เสียงก่นด่าตามสันดานหยาบช้าเริ่มดังขึ้นอีกหน ทว่าเข้านี้ ดูเหมือนมีใครบางคน เริ่มหมดความอดทนกับวาจาจาบจ้วงของเฒ่าปากร้าย

“อย่ามัวแต่ซักซ้า เอ้า นั่นผู้ใดลงไปเล่นน้ำ พวกเอ็งคงอยู่กันสบาย
เกินแล้วสิท่า เร่งมาเอาจอบเอาเสียมไปถางหญ้าแพรกตรงข้างโน้น ให้
เตียนกันเสีย”

ตาเฒ่าโยนเครื่องมือทำสวนลงพื้นเสียงกระทบกันดังเค็งคร้าง
แขนของวิเชียรกระตุกเหมือนทำท่าจะยกคันธนูขึ้น ทว่าถูกสานนตึงขึ้นเอา
ไว้ ส่วนโมราผู้เพิ่งขึ้นจากน้ำ สะบัดผมยาวอันเปียกชื้นของตนไปมา พร้อม
กับทำหน้าที่ตาเฒ่าเฝยต่อคำสั่งดังกล่าวโดยสิ้นเชิง

มีเพียงหน่อกษัตริย์ที่เดินเข้าไปหา ศรีสุวรรณใช้มือข้างหนึ่งหยิบ
ด้ามจอบขึ้นมา ก่อนปลีกตัวเดินเลี้ยวไปทางหนึ่ง อย่างไม่ต้องการเสวนา
คำความอันใดด้วย

“เหม่ ๆ อ้ายพราหมณ์นี่ทำยโสโอหัง คงอดตัวถือดีว่ามีรูปงาม
พวกนางพระพี่เลี้ยงให้ทำยเลยสำคัญตัวลิท่า ชิชะ !”

คำพูดไล่หลังทำให้เด็กหนุ่มหยุดชะงัก อารมณ์ในใจที่สงบอยู่แต่
เดิม เริ่มคุกรุ่นขึ้นมาใหม่

ตาเฒ่าอ้าปากจะหาเรื่องตำหนิติเตียนอีกหน ทว่าลมวูบหนึ่งพัด
ตีเข้าปะทะใบหน้า ทำให้แกต้องสงบปากคำลงในทันใด เมื่อปลายกระบอง
ข้างหนึ่งหมุนมาด้วยความไว จ่อห่างหน้าผากแก็ไปไม่ถึงคืบ

“อีกคำเดียว..”

ศรีสุวรรณเอ่ยทิ้งยังอยู่ในท่าหันหลังให้ พูดจบบก็ออกเดินดุ่มจาก
ไป โดยไม่หันมามองหรือสนใจ ทำเหมือนชายชราข้างหลังไม่อยู่ในสายตา
ของตน

กว่าคนดูแลสวนจะหายจากอาการนั่งอึ้งตะลึงงัน พอขยับตัวได้ก็
พบว่า คนอื่นในที่แห่งนั้นล้วนอันตรธานหายกันไปหมดแล้ว

ด้วยเหตุนี้ ตาเฒ่าเฝ้าสวนจึงได้แต่ยืนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน อยู่เพียง
ลำพังผู้เดียวในที่แห่งนั้น

“ส่งจอบให้พี่เถิด น้องศรี งานพวกนี้ให้พวกพี่ทำเอง เจ้ามิต้อง
ลำบากดอก”

सानนคนฉลาดเอ่ยด้วยวาจาอันอ่อนหวาน ขณะที่คนทั้งสี่ช่วยกัน
ออกแรงถางหญ้า เพราะนับตั้งแต่ออกเรือร่วมเดินทางผจญความทุกข์ยาก
ลำบากด้วยกันมา พวกเขาก็สาบานตัว นับถือกันเหมือนเป็นตั้งพี่น้อง

“ข้าทำเอง พี่सानน ถางหญ้าแค่นี้ มิได้ลำบากอันใด”

“มิได้ ประเดี๋ยวเหื่อไหลโทรมกาย จักพานดูไม่งามตา”

คำพูดที่ฟังดูมีนอกรีตใน ทำให้ผู้ฟังหยุดงานในมือลงด้วยรู้สึกแปลก
หู คนตาไวอย่างसानนจึงต้องรีบแก้คำพูดเสียใหม่ เพื่อมิให้ฟังดูมีพิรุณ

“มีแต่เจ้าโมราผู้เดียวได้ลงน้ำ นอกนั้น ก็ยังไม่มีผู้ใดทันได้ล้างเนื้อ
ล้างตัว ในยามเข้านี้เลยหนอ”

ได้ยินเช่นนั้น เด็กหนุ่มจึงก้มหน้าลงทำงานต่อ ไม่พูดไม่จากับใคร
ปล่อยให้พวกพราหมณ์ทั้งสามทำงานกันไปพลางส่งเสียงพูดคุยกันอยู่
อย่างสนุกสนานด้านหลัง

ศรีสุวรรณไล่พื้นที่ไปเรื่อย จนถึงใต้ต้นจำปีใหญ่จึงค่อยหยุดนั่งพัก
แดดยามสายเริ่มสาดส่องลงมาขับไล่ความเย็นหนาวของยามเช้า สายลม
ยังคงพัดโชยมาแผ่วเบา ขณะที่เขาเข้าสู่ห้วงความคิดคำนึงและทอดสายตา
ไปในหมู่แมกไม้เบื้องหน้า

ไม่รู้ว่านั่งอยู่อย่างนั้นนานเท่าไร หนูแหว่ได้ยินเสียงสวบสวบขยับ
เดินของคนเข้ามาใกล้ ศรีสุวรรณจึงหันไปมอง ด้วยเข้าใจว่า คงเป็นพวก
พราหมณ์คนใดคนหนึ่ง

ทว่าบุคคลที่ปรากฏกายอยู่เบื้องหน้า ถึงกับทำให้เขาต้องเกิด
อาการนั่งอึ้งตะลึงงัน ด้วยดวงหน้าอันแสงงดงามเฉิดฉัน ทั้งผิวพรรณเรือง
รองผุดผาดราวกับจันทร์ทรา เวือนร่างอรชรอ่อนบางราวกับอัปสรสวรรค์ เยื้อง
ย่างมาหยุดยืนอยู่ต่อหน้า พลาตงส่งยิ้มเยียงอาย ดังต้องการทักทายชายรูป
งามในรูปลักษณะของพราหมณ์หนุ่ม

พระธิดาแห่งเมืองรมจักรมิได้เอ๋ยเอื้อนคำใด นางเกษราทำเพียงส่งสายตาไปให้กับบุรุษตรงหน้าด้วยความขวยอาย ได้ฟังความกราบทูลจากบรรดาพระพี่เลี้ยงมาหลายวัน ยามเข้านี้จึงชักชวนกันลงมาเที่ยวชมเก็บดอกไม้ในสวน หมายถึงจะลองพิสูจน์จริงแท้ตามเสียงลือเสียงเล่าอ้าง แต่กลับไม่เคยคาดคิดเลยว่า พราหมณ์น้อยเล็กผู้ถูกกล่าวขวัญจะโสมมดงามได้ถึงเพียงนี้

..ช่างรูปงามเหลือเกิน วงพัศตร์ก็คมเข้มเกินใครที่เคยผ่านตา..

สาวรุ่นร้อนนวบวาบไปทั้งกาย เมื่อได้มองสบประสานสายตาเข้ากับมาณผู้งามสง่า ประดุจของคอินทร์จำแลงแปลงกายลงมาอยู่ ณ เบื้องหน้าต่อนี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมา พระโอรสองค์รองของกรุงรัตนไม่เคยโดดเด่น เพราะเร้นกายอยู่ภายใต้เงาของพี่ชายมาโดยตลอด ศรีสุวรรณไม่ค่อยพบตนเองเป็นที่ถวิลหาของผู้ใด ตราบใดที่อภัยมณียังคงเปล่งรัศมีเจิดจ้า บดบังน้องชายเอาไว้เสียหมด

ทว่าบัดนี้ เมื่อภูเขาลูกใหญ่ได้ถูกนำออกไป คนทั้งปวงจึงได้เห็นเนื้อทองที่ถูกชุกซ่อนเอาไว้ หนึ่งในบุรุษผู้แก่ล้ามีศาสตรวิชาต่อสู้อันเลิศล้ำ ซ้ำยังปรากฏอยู่ในรูปโฉมอันแสนวิไล เพียงแค่ข้อแรก นางเกษราก็ถึงกับละเมอเพื่อพอกไป เมื่อได้พบพานกับชายที่ทำให้ดวงฤทัยต้องสั่นสะท้าน

ส่วนศรีสุวรรณเองก็ได้แต่นั่งอึ้งตะลึงงัน ไปกับรูปโฉมโฉมพรรณของอิสตรีผู้ดงาม คู่ครองตามดวงชะตา บัดนี้ได้มาอยู่ต่อหน้าซึ่งกันและกัน สายตาของเด็กหนุ่มแสดงออกคล้ายตกอยู่ในภวังค์ไปชั่วขณะหนึ่ง

“ช่วยเก็บจำปีให้ข้าสักดอกหนึ่ง ได้หรือไม่” สุ่มเสียงอันแสนหวาน ดังกังวานแจ้งความประสงค์ เรียกสติของศรีสุวรรณให้หลุดพ้นจากอาการผลอไผลไปชั่วขณะ ร่างสูงใหญ่ค่อยลุกขึ้นหยัดยืนเต็มกาย ก่อนเอื้อมเด็ดพฤกษชาติซึ่งมีกลิ่นหอมกำจาย ส่งมอบให้แก่คนตรงหน้า

ศิระของเขาจำต้องก้มลงต่ำ เพื่อแสดงความเคารพต่อราชาธิดา
ของบ้านเมืองนี้

“ขอบใจค่ะ”

นางเกษราไปรยยิ้มหวานอันเป็นการทึ่งเสนาหา ยืนหัตถ์อันเรียว
งามรับเอาดอกจำปีแล้วดำเนินจากไป ภายในใจของอนงค์นางผู้แสน
สะคราญ กำลังวาดหวังให้พรหามณีนุ่มออกอาการละเมอเพื่อพัก ด้วย
ความรักที่จะต้องสูมอยู่ในหัวอก แฉกเดียวกับที่กำลังเกิดขึ้นกับตนในยาม
นี้

นางกษัตริย์ขึ้นขอบที่ได้เห็นบรรดาบุรุษต้องต่อสู้อันรณ เพื่อให้ได้
รับความรักจากตน มันเป็นกลเกมที่เหล่านางพระพี่เลี้ยงคอยเลี่ยมสอน
มาตั้งแต่คราแรกแตกเนื้อสาว ยิ่งพระบิดาทรงรักใคร่หวงแหนจนนำไปสู่
การปฏิเสธคำขอร้องจากผองกษัตริย์ นางเกษราก็ยิ่งลำพองใจในความงาม
และความสูงศักดิ์ของตน จนกระทั่ง นำมาสู่ศึกสงครามระหว่างสองเมือง
อยู่ ณ เวลานั้น

“เป็นเยี่ยงไร น้องข้าถึงกับมองตาค้างเลยเทียว”

सानนขยับเข้าไปใกล้ ก่อนเอ่ยปากกระเช้าคนที่ยังยืนนิ่งเหมือน
ตกอยู่ในภวังค์ พรหามณีนุ่มลอบยิ้มในหน้า เมื่อได้เห็นชัดประจักษ์แก่
สายตา ถึงเรื่องที่โชคชะตาได้ชักนำให้ผู้ชายหญิงทั้งสองมาประสบพบเจอ
เพื่อเตรียมเป็นคู่ครองกันในวันข้างหน้า

“งามมากทีเดียว” ศรีสุวรรณกล่าวชมในสิริโฉมของนางเกษรา

“ແລ່เจ้ารู้สึกอันใดกับนางบ้างเล่า ใจของเจ้าเต้นแรงขึ้นบ้างหรือไม่”
सानนพยายามชักใช้ ภาระหาที่จะได้เห็นอีกฝ่ายมีอาการทुरนทुरายด้วยถูก
ศรรักปักอก ทว่าศรีสุวรรณยังคงพูดตอบโต้ด้วยกิริยาอาการปกติ เหมือน
ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น